

Anne Plichota

Cendrine Wolf

OKSA POLLOCK

Az utolsó
remény

Anne Plichota   Cendrine Wolf

OKSA POLLOCK

Az utolsó
remény

Könyvmolyképző Kiadó, 2012

*Zoénak, a Kis Tündérnek,
és minden itteni vagy máshonnan való
Számkivetettnek*

PROLÓGUS

**Egy fiú kizárt volna minden lehetőséget.
A leghalványabb remény is szertefoszlott volna...**

Pavel Pollock felindultságában kissé hirtelen mozdulattal állt fel a székről, és hogy elérzékenyülését leplezze, a bölcső fölé hajolt, amelyben egy aprócska kislány feküdt. AZ Ő LÁNYA. Rajta nyugszik minden – Pavel tudta ezt, és már most szenvedett tőle. Szívét sötét indulat járta át, szeme azonban csillogott a boldogságtól, hogy apa lett. Könnytől párás tekintettel fordult a felesége felé. Marie Pollock rámosolygott. Vajon eljön egyszer az idő, hogy férje nem szorong szüntelen? Hogy nem gyötrődik annyit? Ugyanakkor lelke mélyén tudta, ilyennek szereti...

Hirtelen összereztek a bölcső felől érkező sírásra: a pici lány meglepő hangerővel nyilvánult meg. Tágra nyitott szemmel próbált feltámaszkodni vékony, ráncos karocskáira. Ám elszánt próbálkozásai ellenére selymes, barna pihével borított fejecskeje minduntalan visszahanyatlott a párnára. Apja odalépett hozzá, és dobogó szívvel a karjába vette.

– Jól tartom? Nem vagyok túlságosan ügyetlen? Nem szorítom? – kérdezgette a feleségét, nyugtalanul ráncolva a szemöldökét.

– Ne aggódj, tökéletesen csinálod! – felelte könnyedén Marie. – Nézd csak, ki jön ott! Jó napot, Dragomira!

Bármit tett is Pavel anyja, azt egyfajta szertelenség jellemelte, és ma sem volt ez másképp: jóllehet alig látszott ki egy lélegzetelállítóan különleges virágokból kötött csokor mögül, mindkét kezében színes, ajándékokkal zsúfolásig megrakott táskákat cipelt. Amiket azonnal el is engedett, mihelyt meglátta fia karjában a kisbabát.

– Oksa! – kiáltotta. – Felébredtél, gyönyörűségem! Anynyira boldog vagyok, gyermekeim! – mondta ujjongva Marie-nak és Pavelnek, és egymás után magához ölelte őket.

– Hm, azt hiszem, pelenkát kellene cserélni – jegyezte meg Pavel, megrettenve a gondolattól, hogy esetleg rá hárul ez a feladat.

– Majd én elintézem! – vágta rá Dragomira. – Persze csak ha megengeded, Marie – nézett könnyörgő tekintettel a menyére.

Néhány másodperccel később a pici Oksa már a pelenkázóasztalon ficáinkolt, miközben nagyanyja a rugdalózóval bajlódott. Pavel mellette állt, és minden mozdulatát éberen követte. Semmi nem került el a figyelmét.

– Oksa... A mi utolsó reményünk... – lehelte alig hallhatóan Dragomira.

Pavel megborzongott. Arcán haragos árnyék suhant át. Hagyta, hogy anyja felöltöztesse a kicsit, majd arra kérte, menjenek ki a folyósóra.

– Anya! – szúrte dühösen a fogai között. – Nem bírtad ki, ugye? Nem tudtad visszafogni magad? Ha azt hiszed, nem hallottam...

– Mit hallottál, drága Pavelem? – fúrta kék tekintetét a fia szemébe Dragomira.

– Tudom, mit gondolsz. Tudom, mit forgattok ti valámmenyien a fejetekben! A ti reményetek azonban egy olyan valószínűségeen alapul, ami nem szilárdabb, mint a szél!

– Csakhogy a szél igen hasznos is lehet, hiszen a hajók a segítségével szelik át a tengereket – felelte tompa hangon Dragomira. – Sosem adjuk fel a reményt, Pavel, soha!

Pavel nekidőlt a falnak.

– Nem fogod oda elvinni a lányomat – mondta, megnyomva minden egyes szót. – Nem fogom megengedni, ezt jól véd az eszedbe! Én vagyok az apja, és azt akarom, hogy a lányom *normálisan* nőjön fel. A lehető legnormálisabban... – tette hozzá végül, megfeszült vonásokkal.

Szó nélkül méregették egymást, nem törődve a szülészet folyosóján jövő-menő ápolónőkkel és pongyolás páciensekkel, akik lopva fürkészték ezt a két embert, ahogy összeszorított fogakkal farkasszemet néznek egymással. Hoszszú percekig maradtak így, a másik tekintetére összpontosítva, kölcsönösen igyekezve jobb belátásra bírni egymást. Végül Dragomira törte meg a feszült csöndet:

– Drága fiam, tiszta szívből szeretlek, de emlékeztetnem kell rá: ahogy mi, úgy te is a mi földünkhöz vagy kötve. És akár tetszik, akár nem, Oksa úgyszintén... Ez ellen nem tehetsz semmit. Ha csak egy parányi esély is van rá, hogy visszatérjünk a hazánkba, biztos lehets benne, hogy azt meg fogjuk ragadni. Ezzel tartozunk azoknak, akik ott maradtak és a Rossz uralma alatt nyögnek a Nagy Káosz óta!

– Drága anyám – felelte Pavel olyan ellenséges indulattal, amit csak nehezen tudott palástolni –, tisztellek téged, de nem tudod, mire vagyok képes azért, hogy a lányom ebből kimaradjon. El kell felejtünk, már túl késő. Mindennek vége.

– Attól tartok, Pavel, hogy a sors valamennyiünkénél erősebb – zárta le Dragomira a vitát, számára is meglepő határozottsággal. – Hiába marcangoljuk egymást, végül úgyis a sors fog dönteni...

1

Felfordulás minden szinten

**Tizenhárom évvel később.
Bigtoe Square, London.**

Oksa nagy nehezen átfurakodott a dobozok között, hogy eljusson a szobája ablakához. Felhúzta a rolót, és orrát a hideg üvegnek nyomta. Tétova pillantást vetett az utcára, figyelmét megpróbálta az odalenn uralkodó reggeli nyüzsgésre összpontosítani. Nagyt sóhajtott.

– Bigtoe Square... Ehhez hozzá kell még szoknom – motyogta, miközben palaszürke szeme a semmibe révedt.

A Pollock család – első, második és harmadik generáció – néhány nappal korábban költözött át Párizsból Londonba, ami Oksa édesapja, Pavel Pollock részéről egy szélsőyes ötletnek tűnt. Órákon át tartó kupaktanács után, amiből Oksa ki volt zárva, Pavel – szokásos komolyságával – hivatalosan is bejelentette a hírt: miután tíz éven át egy híres párizsi étterem séfjének irigyelt pozícióját töltötte be, most végre alkalma adódott, hogy saját éttermet nyisson. Londonban. Ez utóbbi részletet szinte mellékesen említette, és Oksa hirtelenjében azt hitte, rosszul hallotta.

– Azt akarod mondani, hogy... Londonban...? Mármint Angliában? – kockáztatta meg a kérdést néhány másodpercenyi habozás után.

Apja leplezetlen elégedettséggel bólintott, és Oksa elképedt arca láttán már folytatta is, hogy természetesen, amennyiben a felesége és a lánya nem hajlandó elköltözni, ő tiszteletben tartja a döntésüket... Még ha számára ez egy álomszerű lehetőség is.

– Olyan, amilyen csak egyetlenegyszer adódik az ember életében! – tette hozzá nyomatékosan.

Marie Pollock nem töprengett sokáig: férje az utóbbi időben különösen nyugtalan volt, így arra gondolt, ez a gyökeres változás bizonyára az egész családnak jót tenne. Mit mondhatott erre Oksa? Tizenhárom évesen az embernek nem nagyon van beleszólása a döntésekbe. Az igazat megvallva, semmi kedve nem volt otthagyni Párizst, még kevésbé a nagymamáját és legjobb barátját, Gust. Nem lenne képes nélkülük élni. Ám amikor a szülei elárulták, hogy Dragomira és a Bellanger család is követi őket Londonba, Oksa ugrálni kezdett örömeiben. Mindenki, akit szeret, részese lesz a kalandnak!

Miután még egy utolsó szórakozott pillantást vetett az utca forgalmára, hátralépett az ablaktól, és megfordult. Kezét csípőre téve körbenézett és hosszút füttyentett.

– Pfffüűűű... Micsoda rumli! Hónapokba telik majd, mire mindent kicsomagolunk! Rémes...

Minden helyiségben több tucat doboz halmozódott azon a maradék kis helyen, amit nem foglaltak el a bútorok. Ez a lakás kisebb volt ugyan, mint párizsi otthonuk, Pollockék azonban nem akarták elszalasztani a páratlan lehetőséget, hogy egy vörös téglás, hamisítatlan viktoriánus angol házban lakhatnak, magasított verandával, ablakfülkével és egy kovácsoltvas kerítéssel körbevett parányi

kerttel, mely mögött alagsori ablakok látszóttak. Az első két szintet Oksa és a szülei foglalták el, míg a harmadikon a nagyanyja, Dragomira lakott, aki amióta csak Oksa az eszét tudta, mindig velük élt.

– Mi a csudát csinál odafönn Baba? – nézett fel a menyegyzetre. – Ugrókötelezik, vagy mi? Na jó, nekem meg nem ártana elkezdenem készülődni, hacsak nem akarok elkésni! – gondolta, és elindult a szekrénye felé. – Még csak az hiányozna, hogy a legelső napon elkéssek! Az maga lenne a tömény bor-za-lom...

A legfölső szinten, ahol Dragomira lakott, a látvány nem igazán volt mindennapinak mondható. Az aranybarna kárpitozású, különös szalonban óriási rendetlenség uralkodott. Erről az ott lévő furcsa lények tehettek, akik mintha egymást túlszárnyalva igyekeztek volna növelni a felfordulást. A rendbontásban icipici, aranyszínű madárcák jártak az élen. Miután néhányszor vidáman megkerülték a kristálycsillárt, vadászgép módjára, vad zuhanórepülésben csaptak le egy nagy, ráncos krumplira emlékeztető valamire, ami a bíborszín gyapjúszőnyegen sétálgatott föl-alá.

– Le a haslábúak diktatúrájával! – skandálták a parányi szárnyasok. – Nem vagyunk többé hajlandók iga alatt élni! Vegyük fel a harcot a puhatestűek elnyomása ellen, barátaim!

– Hé! Lehet, hogy rövidek a lábaim, de semmi közöm a haslábúakhoz! Én egy Handabandász vagyok! És eszméletlen sörényem van! – replikázott a teremtmény, kidüllesztve kis mellkasát és oldalra dobva az említett bozontot.

– Bombááááát kiold! Éljen az elnyomott nép felszabadításaért küzdő mozgalom! – rikoltották a madarak.

S e harcias szavak után kioldották veszedelmes lövedékeiket, azaz egy jó tucát napraforgómagot, melyek pattogva záporoztak a nevezett Handabandász hátára.

– Még hogy elnyomott nép... – dünnyögte a borzas lény, és felszedegette a magokat, hogy elropogtassa őket.

A növények, melyeket igen érzékenyen érintett ez a ribillió, felbolydulva izegtek-mozogtak a cserepeikben, és hozzá fájdalmasan nyögdécseltek. Egyikük egy óarany asztalkán trónolt, és még a többinél is idegesebbnek látszott: összes levele ernyedten csüngött a szára mentén, és minden ízében reszketett.

– MOST MÁR ELÉG! – kiáltott egy nagyot Dragomira.
– Nézzétek meg, milyen állapotba került a stressztől a Goranova!

Az idős hölgy felcsippentette bő szabású, lila bársonyruhája alját és fél térdre ereszkedett. Egy szelíd dalocskát dúdolgatva masszírozni kezdte a szánalmasan sóhajtozó, rémült növény leveleit.

– Ha így folytatjátok – nézett szigorúan a rendbontókra –, kénytelen leszek panzióba küldeni titeket a bátyámhoz. És tudjátok, hogy az mit jelent: borzasztó hosszú utazást!

E szavak hallatán a furcsa lények és a növények tüstént elhallgattak. Valamennyien fájdalmas emlékeket őriztek a legutóbbi utazásról, amikor is Dragomira erre a ripszropsz – és számukra teljesen abszurd – költözésre adta a fejét. Mindegyikük iszonyodott a közlekedési eszközöktől. Vonat, hajó, repülőgép, autó: mind-mind ördögi találmány, csak arra jók, hogy felkavarják a szívet és a gyomrot... A madarak szinte egész úton hánytak, a növények klorofillja pedig úgy felfordult, akár a lejárt tej, kis híján megmérgezte őket.

– Gyerünk, mindenki fel a műhelybe! – rendelkezett Dragomira. – El kell mennem, ma van az unokám tanévnyitója. Kelekottyaim, legyetek szívesek, segítsetek!

A felszólításra két különös teremtmény kocogott elő, kék kertésznadrágban. Egyikük dundi volt, pihés koponyával,

másikuk nyurga, citromsárga csimbókkal a feje búbján. Volt azért néhány közös vonásuk is: mindketten aprócska termetűek voltak – úgy nyolcvancentisek –, pufók arcukban hatalmas kék szemek ültek, melyekből mérhetetlen jóindulat sugárzott.

– A mi Kegyesünk parancsainak végrehajtása számunkra mennyei öröm, bizton számíthat segédkezünkre és állhatatosságunkra – felelték a legnagyobb komolysággal.

Dragomira egy hatalmas nagybőgőtök felé indult, amely a fal mellett állt, a helyiség végében. Kinyitotta: üres volt. A tenyerét a tok hátuljára helyezte, mire az kinyílt, akár egy ajtó. Dragomira lehajolt, belépett és elindult felfelé a csigalépcsőn, amely a műhelypadlásra vitt. A két Kelekotty egy-egy növényt cipelve engedelmesen követte, majd a többi lény is benyomult utánuk a szűk átjáróba. Amint az egész kis csapat felért a műhelybe, Dragomira bezárta maga mögött a tokot.

A Pollock klán

– **S**zia apa, szia anya!
 Marie és Pavel Pollock az egyszerű, de praktikus berendezésű konyhában üldögélt az asztalnál. Ahogy meghallották a lányuk hangját, egyszerre néztek föl gőzölgő teáscsészéjükből – és tátva maradt a szájuk.

– Igen, tudom! – sóhajtotta Oksa. – Rám se lehet ismer-
 ni...

– Nos, valóban... az arcocskádat leszámítva – felelte az édesapja, miközben kíváncsian szemügyre vette a lányát. – Nehezen tudom elhinni, hogy a rettenthetetlen nindzsaharcos áll előttem. De el kell ismernem, hogy ez a stílusváltás... elragadó. Radikális, de elragadó.

– Hát, radikálisnak mindenképpen radikális – mormogta Oksa.

Elszontyolodott arca láttán a szülei elnevették magukat. Oksa megpróbált szemrehányástól terhes pillantást vetni rájuk, majd felcsattant:

– Az életem fenekestül felfordult, és ti ezen még nevettek is? Nem látjátok, hogy nézek ki?!

– Úgy, mint egy hamisítatlan angol iskolás lány! – felelte könnyed hangon az édesanyja és belekortyolt a teájába.
– És szerintem remekül áll neked!

Oksa hitetlenkedve mérte végig magát még egyszer. Ki az ördög gondolta volna, füstölgött magában, hogy egy nap képes lesz *nyilvánosan* rakott szoknyában, fehér blúzban és sötétkék blézerben mutatkozni? Hát ő biztosan nem...

– Ha előre tudom, hogy egyenruhában kell majd iskolába járnom, nem egyeztem volna bele, hogy Angliába jöjünk – dohogott, dühösen meglazítva leendő iskolájának kék-piros csikos nyakkendőjét.

– Ugyan már, Oksa! – sóhajtotta az anyukája, meleg, mogyoróbarna szemével fürkészve a lányát. – Csak az iskolában kell viselned! Máshová akkor veszed fel a farmerodat meg a csónak méretű edzőcipődet, amikor csak akarod.

– Jól van, oké! – adta meg magát Oksa, magasba emelve mindkét kezét. – Nem hozom szóba többet... De azt sosem fogom nektek elfelejteni, hogy feláldoztatok a karrieretek oltárán. Olyan szülőktől, akik azt állítják, mennyire szeretik az ő egyetlen lányukat, ez bizony nem valami szép dolog... Ne panaszkodjatok majd, ha súlyos lelki sérüléseim lesznek miatta.

A szülők, akik már hozzászoktak Oksa szenvedélyes szóáradataihoz, mosolyogva néztek össze. Marie Pollock felállt, magához ölelte a lányát, és egy ideig így maradtak, összebújva. Bár Oksa egy kissé öregnek érezte már magát az effajta érzelmmegnyilvánulásokhoz, lelke mélyén kénytelen volt bevallani, hogy valójában nagyon is szereti őket. Élvezettel fürta bele arcát anyja hosszú, gesztenyebarna hajába.

– És én? – szakította félbe az idillt színlelt sértődöttséggel Pavel. – Rám persze senki nem gondol! Soha senki! Egy fia

puszi nem csattan soha borostás képemen. Engem senki sem babusgat, magányosan és boldogtalanul tengődöm az odúmban, akár egy bűdös kutya.

Pavel markáns vonású férfi volt, arca mindig komolyságot tükrözött. Hamvasszőke haja és szürke szeme lágyította ugyan ezt a benyomást, ám akik ismerték, tudták, hogy a tragikus gyermekkorban gyökerező fájdalom kitörölhetetlenül mély. Még a mosolya is szomorúnak tűnt... Marie Pollock jól érzékeltette férje különös vonzerejét, amikor gyengéd szeretettel annak ígésző kivertkutya-tekintetét említette. „Tessék, ezt tette velem az élet kínjának iszonyú súlya” – szokta mondogatni Pavel, akinek volt ugyanis egy, az anyjától örökölt értékes tulajdonsága: jól fejlett humorérzékkal rendelkezett, amit minden helyzetben kamatoztatott is – akár játékból, akár kétségbeesésében, ezt igazán senki sem tudta.

– Ó, újra itt van közöttünk a nagy orosz tragikus színész, Pavel Pollock személyesen! – mondta csengő kacagással Oksa édesanyja. – Mondhatom, meg vagyok én áldva veletek...

Oksa gyengéd pillantást vetett a szüleire. Imádta zafros purparléikat, melyeket egyszerre talált meghatónak és szórakoztatónak. Az évődést Pavel mobiljának a csörgése szakította félbe, hangosan figyelmeztetve őket, hogy már fél nyolc van. Ideje elindulni.

– Baba! Már csak rád várunk! – kiabált fel Oksa a harmadik szintre vezető lépcsőn.

Dragomira Pollock, ahogy felbukkant a lépcső tetején, elragadtatott kiáltásokat váltott ki a többiekből. A környezetében mindenki által csak Baba Pollocknak hívott aszszony fellépése tiszteletet parancsoló volt, mindig nagyon egyenesen, szinte mereven tartotta magát. Arca azonban távolról sem volt gőgös, inkább állandó élénk figyelmet

tükrözött. Pirosposzsgás orcái és széles homloka kiemelték átható pillantású, mélykék szemét. Szőke haját, melybe itt-ott már ezüstös szálak vegyültek, koszorúba fonva viselte, ami megjelenésének némi szláv jelleget kölcsönzött. Ma reggel azonban nem ezen tulajdonságai, hanem káprázatos öltözeke miatt ámuldoztak családtagjai.

– Kész vagyok, drágáim! – szólt, és királynői léptekkel megindult lefelé a lépcsőn, hosszú lila ruhája, melyre fekete gyöngyökkel őzsuták sziluettjét hímezték, úgy lebegett körülötte, mint egy virág kelyhe.

– Baba, hogy te milyen gyönyörű vagy! – kiáltott fel elragadtatással Oksa, és nagyanyja karjaiba vetette magát, hogy megölelje.

Lendületében nem is figyelt fel azokra a vidám kis rikantásokra, melyek Dragomira fülbevalói felől jöttek. A finoman megmunkált fülönfüggők ülőrudat formáztak, melyeken egy-egy aranyfényű, alig két centiméteres kismadár hintázott, és éles csiripeléssel elevenítették fel vadászrepülői hőstetteiket.

– Ó, majdnem elfelejtettem valamit... Egy perc, és itt vagyok!

Azzal Dragomira már sarkon is fordult, felviharzott a lépcsőn a saját lakrészébe, és bezárta maga után az ajtót.

A viszontlátás

Dragomira megállt a tükre előtt, és mutatóujját fel-
emelve megfenyegette a tükörképét.

– Borzasztó, hogy mennyire nem tudtok viselkedni! Csendben kell maradnotok, Micsirtáim, ahogy azt megígértétek! Máskülönben soha többé nem engedlek ki titeket a kalitkátokból... Megértettétek?

– Igen, Kegyesünk, megértettük. Üzenet felfogva, csőr befogva! – csivitelték a parányi aranymadarak, és Dragomira nyakához dörgölődve kértek bocsánatot.

A szép idős hölgy ujjával megcirógatta a pici fejcskékét, és a kismadarak derűsen újra hintázni kezdtek arany ülőrúdjukon. Ezúttal csendben.

– Öhm-öhm... Kegyesünk... Kegyesünk...

A kék kertésznadrágos teremtmények zavart arckifejezéssel, kezüket tördelve toporogtak mellette, és köhécselve próbálták felhívni magukra a figyelmet.

– Mi a baj, Kelekottyaim? – fordult feléjük Dragomira.

– Az Iszonyász összeomlasztotta az idegeit – felelte egyikük, óriásira meresztett szemekkel.

Dragomira a nagybögőtokhoz ment, belépett a belsejébe, és felsietett a szigorúan személyes műhelybe vezető

lépcsőn. A padlásablak előtt egy körülbelül nyolcvan centiméter magas lény állt, és dühösen kaparta az üveget. A léptek zajára morogva megfordult. Rövid lábai és hosszú karjai voltak, csontvázszerű testét és fejét szürkés bőr borította, mely orrfacsaró bűzt árasztott. Széles szájából két hegyes fog lógott ki, s valami szivárványosan csillogó, fehér folyadék csorgott belőle. A lény ádáz ábrázattal méregetett mindenkit, aki csak a közelében tartózkodott.

– Az Iszonyász harapást hajtott végre a Goranova nevezetű növényen. Mi kísérletet tettünk e gatzett megakadályozására, végtagjaink azonban fájdalmas karcolásokat szenvedtek.

A két Kelekotty úrnője felé nyújtotta összekarmolt karját, így bizonyítva a csetepaté hevesességét. Ennek láttán Dragomira rettenetes dühbe gurult, mely csak fokozódott, amikor megpillantotta a szerencsétlen megtámadott, fájdalomtól vonagló Goranovát. Az egyik ágából lassan szivárgott a nedv és szétfolyt a cserép földjében.

– ISZONYÁSZ! – dörögte Dragomira. – Elképesztő, mennyire túlfeszítetted a húrt! Mi van veled?

A teremtmény a dobozok tetején ugrált, és morogva villogtatta hegyes fogait meg mocskos karmait.

– Megátkozlak benneteket! Mindenkit megátkozok! Te pedig, te vénasszony, nem vagy az úrnőm, nem vagy nekem semmi! Majd nem hordod így fenn az orrod, amikor eljön értem az én Gazdám...

– Hát persze, hogyne... – felelte unott arccal Dragomira. – De engedd meg, hogy emlékeztesselek rá, már több mint ötven éve hajtogatod ezt, és a te állítólagos Gazdád még mindig nem jött érted...

– Te semmi sem vagy, érted? – bömbölte megveszegetten az Iszonyász. – Csak egy bomló szeméthalom! Alig több, mint egy döglégy piszka!

E szavakra a műhely négy sarkában kucorgó lények megremegtek a felháborodástól. Dragomira elindult a doboz felé, aminek a tetején ott hepciáskodott az Iszonyász. Amint odaért mellé, a kis szörnyeteg leugrott a földre, rávetette magát az egyik Kelekottyra, hátulról elkapta a nyakát és olyan erősen szorította, mintha meg akarná fojtani.

– Figyelmeztetlek, vénasszony, ha csak egy ujjal is hozzám érsz, felkoncolom ezt itt, és utána titeket is miszlikbe aprítalak, téged meg az egész szájalmas menazsériádat! – fröcsögte.

Dragomira távolról sem esett kétségbe, bosszús arccal az égnek emelte a tekintetét, majd a ruhája redői közül előhúzott egy körülbelül tizenöt centiméter hosszú, gyöngyházfényű csövet, amit közönyösen a fenyegetőző Iszonyászra szegezett.

– Zöld Békacajok! – mondta fásult hangon.

Azzal könnyedén belefűjt a csőbe. Abban a pillanatban a cső másik végén zöld szikraözön sistergett, majd hangos pukkanás hallatszott. Két pici, élő béka bukkant elő, hátukon átlátszó szárny csapkodott. Az Iszonyászhoz repültek, satnya hónaljánál fogva megragadták, felemelték úgy egy méter magasba és alaposan megrázták, így kényszerítve arra, hogy elengedje a túsul ejtett Kelekottyot, aki visszazuhant a parkettára. Dragomira a grabancánál fogva elkapta az Iszonyászt, és messzire nyújtott karral, hogy a karmolást és a harapást elkerülje, elindult vele egy ketrec felé. Amikor azonban kinyitotta a ketrecet, hogy behajítsa, a szörnyeteg alattomosan belekarmolt az alkarjába.

– Ezért még később számolunk! – figyelmeztette az idősebb hölgy metsző hangon, és kétszer ráfordította a kulcsot a ketrec ajtajára.

Ezután a Kelekottyokhoz fordult:

– Most mennem kell. Azt javaslom, hogy a Goranova leveleit és a karotokat kenjétek be ezzel a kenőccsel, ez majd enyhíti a fájdalmat – mondta gyengéden, és odanyújtott nekik egy kis tégelyt. – Nemsokára visszajövök.

– Engedelmességünk töretlen, és úrnőnk visszatérte hön óhajtott – felelték a Kelekottyok, akik még nem tértek magukhoz a megrázkódtatásból.

Mielőtt kilépett volna a lakrészéből, Dragomira megigazgatta a hajfonatkoszorúját.

– Jobb lesz így! – szögezte le. – De ezzel az Iszonyással muszáj lesz valamit kezdenem...

– Minden rendben, Dragomira? – kérdezte néhány másodperccel később Marie Pollock. – Olyan bosszúsnak látszik... Jaj, megsebezte magát?

Dragomira az alkarjára pillantott, melyen két véres csík húzódott. Annyira lekötötte a figyelmét annak az elviselhetetlen Iszonyásznak a megzabolázása, észre sem vette, hogy megkarmolta.

– Semmiség az egész, Marie. Egy ollóval hadakoztam, hogy kibontsam a dobozaimat, és attól tartok, alulmaradtam a küzdelemben – füllentette széles mosollyal. – De ideje lenne mennünk, nem?

A kis csapat elindult hát a Szent Proximusról elnevezett francia iskola felé, mellyel Oksa néhány perc múlva kénytelen lesz megismerkedni. A negyedik osztályt¹ fogja kezdeni, s bár fesztelennek tűnt, munkált benne némi félelem, hiszen annyira új volt minden! Először is ő maga... Oksa, aki gyakran képzelte magát hős kalandornak vagy

---

¹ A mi nyolcadik osztályunknak felel meg. Franciaországban (így ebben a londoni francia iskolában is) a felső tagozat a 6. osztályban kezdődik, és innentől visszafelé számozzák az osztályokat, tehát a 6. után az 5., majd a 4. és a 3. jön.

sebezhetetlen nindzsának, nemcsak a póréhagymát, a rózsaszínt és a rovarokat utálta, de attól is irtózott, hogy magára vonja a figyelmet. Márpedig köztudott, hogy az új diákok ritkán maradnak észrevétlenek az iskolai órákon. Idegesen benyúlt a zsebébe és megtapogatta a talizánt, amit előző este Dragomirától kapott: egy lapos kis bőrrerszényt, ami nyugtató hatású magvakat tartalmazott. „Ha érzed, hogy a szívedet összeszorítja, a lelkedet elárasztja a feszültség, vedd ezt a kezedbe és simogasd meg lágyan. Az ég derűsebbnek, az utad biztosabbnak fog tűnni” – tanácsolta a nagyanyja.

Ahogy felidézte magában ezeket a vigasztaló szavakat, egyszer csak kövér esőcseppek ploccsantak a londoni járdán, mely egyre közelebb vitte őt új iskolájához.

– Úgy hiszem, nem ma fogom derűsebbnek látni az eget – dünnyögte borús kedéllyel.

– OKSA!

Megfordult. Egy fiú jött mögöttük a szüleivel, és most futni kezdett felé, sötétkék szemében öröm csillogott.

– Gus! Húha! Tényleg te vagy az? – kérdezte kacagva Oksa.

– Ne vess csak! – vágott vissza a fiú, miközben tetőtől talpig végigmérte Oksát. – Nem tudom, láttad-e magad a tükörben, de én alig hiszek a szememnek... Oksa Pollock rakott szoknyában! – fejezte be ő is nevetgélve.

– Gustave Bellanger öltönyben és nyakkendőben! – folytatta ugyanígy Oksa. – Egek, micsoda szerkó! Amúgy rop-pant elegáns vagy benne! Egyáltalán nem áll rosszul!

– Úgy döntöttem, hogy ezt bóknak veszem – mondta Gus, és hátradobta hosszú, sötét haját. – És megpróbálom figyelmen kívül hagyni, hogy állatira szorít ez az inggal-lér...

– Talán, ha meglazítanád a nyakkendődet, kevésbé fuladoznál! – jegyezte meg csúfondárosan Oksa, miközben a szeme sarkából alaposan szemügyre vette a fiút.

E kitűnő tanács után a két barát felvette a találkozás hevében a járdára hajított táskáját, és az egész társaság beszélgetve továbbindult az iskola felé.

– Hogy teltek az utóbbi napjaid? – kérdezte Gus ragyogó arccal. – Már vagy egy hete nem találkoztunk!

– Szuper jól vagyok – felelte Oksa, akinek az arca ugyanúgy örömtől sugárzott. – Végre van egy rakott szoknyám, képzelheted, mennyit ábrándoztam róla... És mit szólsz ehhez az irtó menő szürke bokazoknihoz? Nem is értem, hogy voltam képes eddig nélküle létezni. Amúgy otthon teljes a felfordulás – tette még hozzá. – Ha valamit keres az ember, harminc dobozt kell kinyitnia, mire megtalálja. De semmi vész! Imádom ezt a környéket!

– Én is... Még mindig alig hiszem el, hogy itt vagyunk. Olyan gyorsan jöttünk el Franciaországból. Szédületes ez a hely, szinte már egzotikusnak is mondhatnám. Úgy érzem, mintha több ezer kilométert tettünk volna meg, és a világ másik végén lennénk...

Mihelyt régi barátja, Pavel Pollock előrukkolt az ötlettel, Pierre Bellanger, Gus apja azonnal csatlakozott a tervhez, így hamarosan együtt fogják megnyitni azt a bizonyos francia éttermet, amelyről már évek óta álmodoztak. A Bellanger család Pollockéknál néhány nappal korábban kelt át a La Manche-on, és néhány utcával odébb, az izgalmas kínai negyed tőszomszédságában rendezkedtek be.

– Remélem, egy osztályba kerülünk! – szólalt meg ismét Gus.

– Még szép! – felelte Oksa. – Ha nem, botrányt csapok. Vagy hisztériás rohamot produkálok! Habzó szájjal, kigúvadt szemekkel fetrengek majd a földön és mindenkinek,

aki csak közel merészkedik hozzám, beleharapok a vádlijába.

– Na persze! – mondta nevetve Gus. – Azt mindenesetre látom, hogy mintaiskolás külsőd ellenére semmit nem változtál. Fogalmazhatnék úgy is, hogy ugyanolyan szédült tyúk maradtál...

Erre Oksa üvöltve rávetette magát, és úgy tett, mint aki meg akarja fojtani.

– Te hálátlan! Mindazok után, amit érted tettem! Soha semmit nem fogsz megérteni a lányokból! – és jó alaposan megrázta.

– Te pedig egy hibbant fúria vagy! – tromfolt rá Gus, akinek már folytak a könnyei a nevetéstől. – Hibbant és kerge!

– Erről nem tehetek, ez genetikai adottság – vágta rá Oksa, fatalista vállrándítás kíséretében. – A Pollockok természetüknél fogva szertelenek, ezt te is jól tudod. Az orosz vérünk teszi... Na jó, maradjunk annyiban, hogy még eldöntöm, a botrányt vagy a hisztériás rohamot választom-e. Csak tegyenek bennünket egy osztályba, könyörgöm!

A Saint Proximus College

Az iskola hatalmas fakapujának súlyos szárnyai tárva-nyitva álltak. A kövezett udvarra vezető pompás kőboltozat alatt két keménykalapos őr köszöntötte az érkező diákokat és szüleiket. Amikor Gus és Oksa tétován belépett a kapun, több tekintet is feléjük fordult. Egy csapat lány, miközben könyökükkel izgatottan bökdösték egymást, hosszan megbámulta Gust. Oksa ismét kénytelen volt megállapítani, hogy ahol csak a barátja megjelenik, a lányok abbahagyják a locsogást és utánafordulnak. Nyilvánvalóan igézően hat rájuk a vonzereje... A fiú zavarában elpirult és a hajába túrt. A két barát nehéz szívvel elköszönt a szüleitől, akik csatlakoztak az udvar végében álldogáló többi hozzátartozóhoz, és továbbindult.

– Csúcs... A Primitív még mindig itt van... – mormogta egy diák, épp elég hangosan ahhoz, hogy a két barát is meghallja.

– A *kicsoda*? – fordult felé Oksa.

A fiú, aki az előbbi szavakat mondta, élénk érdeklődéssel nézett rá. Arcát, melyben nagy barna szemek csillogtak, göndör szőke fürtök keretezték.

– Sziasztok! Merlin Poicassé vagyok – mutatkozott be, és mindkettőjüknek szertartásosan kezet nyújtott. – Hogy s mint? Újak vagytok?

– Igen! – felelte Oksa, viszonzva a kézfogást. – Nemrég költöztünk Londonba. Oksa Pollock vagyok.

– Én pedig Gustave Bellanger. De szólíts csak Gusnek.

– Oké, Gus! Az ott a Primitív – bökött az állával diszkréten Merlin egy elképesztően nagydarab, harapós tekintetű lány felé. – Az igazi neve Hilda Richard, és az a helyzet, hogy mindenki, aki csak valamelyest is a közelébe került, *felejthetetlen* emléket őriz róla.

– Mifélét? – kérdezősködött Gus.

– Véraláfutásokat, sértéseket, átveréseket – ki melyet. De hát ilyen az élet... – sóhajtott komoly arccal a szőke fiú. – Isten hozott benneteket a Saint Proximusban!

– Figyelmeztetlek, Gus – szűrte a fogai között Oksa –, ha nem leszünk egy osztályban, ráadásul, ha én abba kerülök, ahol ez a nőszemély van, esküszöm, hogy tényleg rohamot kapok, igazit...

– Á, azt hiszem, kezdődik a névsorolvasás! – húzta ki magát hirtelen Merlin. – Menjünk közelebb!

Lucien Bontempi, a Saint Proximus igazgatója, az iskola tanáraitól körülvéve egy kis emelvényen állt és az előtte lévő mikrofont ütögette. Pufók arcával és terebélyes pocakjával egy keljfeljancsira emlékeztetett, mely benyomást még jobban megerősítette almazöld nyakkendője és a zakójából előkandikáló narancssárga díszszsebkendő. De amint belekezdett kis megnyitóbeszédébe, mindenki számára azonnal világossá vált, hogy határozott és erélyes beszédmódja éles ellentétben áll nyájas külsejével.

– Most pedig térjünk rá arra, amit valamennyien várunk: az osztályok beosztására. Ahogy a londoni francia

iskolában minden tanévben, úgy a hagyományokhoz híven az idén is valamennyi évfolyam három párhuzamos osztályát három kémiai elem jelképezi: a higany, a hidrogén és a szén. A névsorolvasást a legkisebbekkel, a hatodikosokkal kezdjük.

A nevek ütemesen sorjáztak egymás után, és ennek megfelelően apránként oszlopokba rendeződtek az egyenruhás diákok. A második lista végén, amikor egy Williams Alexandre nevű diákot szólított, Bontempi direktor úr hangja hirtelen elcsuklott. A fiút, aki az emelvényhez lépett, egy nagyon sápadt, tiszta feketébe öltözött nő kísérte. A szemlátomást megrendült igazgató a diák vállára tette a kezét, lehajolt és néhány szót súgott a fülébe.

– A fia? – kérdezte halkán Merlintől Oksa.

– Nem az övé, hanem az egyik matektanáré, akit két hete holtan találtak a Temzében...

– Te jó ég! – lehelte Oksa döbbenten. – Ez borzalmas! Öngyilkos lett?

– Nem. Megölték – magyarázta bizalmas hangon Merlin. – Kegyetlen gyilkosság áldozata lett. Az összes lap írt róla.

– Szegény fiú – nyelt nagyot Oksa.

Borzongását leküzdve igyekezett ismét a névsorolvasásra koncentrálni, ami időközben folytatódott.

– Most pedig McGraw tanár úr osztálya, a Negyedik Hidrogén következik – jelentette be Bontempi, maga mellé intve egy magas, sovány férfit. – Kérem a következő diákokat, hogy jelentkezzenek: Beck Zelda... Bellanger Gustave...

– Jelen! – kiáltotta Gus, és még egy utolsó pillantást, egy utolsó mosolyt küldött Oksa felé, mielőtt elindult volna a McGraw tanár úr körül lassacskán formálódó csoport felé. Oksa szíve veszettül kalimpált, nagy, palaszürke szeme idegesen pislogott. Az volt az érzése, hogy az igazgató

által sorolt nevekkel együtt az ő szívdobbanásai is visszaverődnek az udvar falairól. Rettenetesen egyedül érezte magát. Szemével a szüleit kereste. Nem voltak messze, csupán néhány méternyire. Apja két kezét ökölbe szorítva biztatta, amit Oksa, kicsit megnyugodva, egy apró intéssel nyugtázott. Marie és Dragomira is fülíg érő szájjal mosolygott rá. Oksa tekintetét hirtelen valami mozgás vonta magára a nagyanyja szoknyáján: egy másodperc töredékéig mintha úgy látta volna, hogy a kelmére hímzett őzsuták vadul kergetőznek! Nyilván a stressztől káprázik a szeme. Ez az átkozott stressz... *„Ha most még hallucinálni is elkezdek... Gyerünk, fejezze már be... És add, hogy a Negyedik Hidrogénbe kerüljek... Kérem, mondja azt, hogy Pollock, P-O-L-L-O-C-K, mondja már végre...”* – fohászkodott magában szemét lehunyva, és olyan erősen fonta keresztbe az ujjait, hogy majd letörte az ujjperceit. Az ábécé már összekeveredett a fejében, a nevek elmosódva jutottak el a füléhez. Azt hitte, már el is hagyták a P betűt.

– Prollock Oksa – mondta végre az igazgató, tekintetét fürkészőn körbehordva az udvaron.

McGraw tanár úr odahajolt hozzá és súgott neki valamit.

– Elnézést kérek! Pollock! – helyesbített Bontempi direktor. – *Pollock* Oksa, legyen szíves! – tette hozzá, jó erősen megnyomva az első szótagot.

Oksa szívéből mintha ezernyi elektromos szikra pattant volna ki. Nagy nehezen kipréselt magából egy „jelen”-t, majd miután megkönnyebbült és örömteli pillantást vetett a szüleire, odaállt Gus mellé.

– Saint Proximus, megjöttünk...

McGraw tanár úr vezetésével a Negyedik Hidrogén diákjai elindultak az iskola egyik széles folyosóján.

– Hűűűű! – álmélkodott Oksa kikerekedett szemmel. – Észbontó ez a hely!

A XVII. századi kolostorépületben kialakított iskolának kétségkívül sajátos atmoszférája volt. A méltóságteljes előcsarnok falait megfakult címerek borították, rajtuk latin nyelvű feliratok, amiket Oksa nemigen tudott megfejteni. Az osztálytermek a kerengő mentén sorakoztak, valamint a két felső szinten, amiket ugyancsak az udvarra néző nyitott, árkádos folyosók öveztek. A régi karcsú gránitoszlopokat megtartották, csakúgy mint a csúcsíves üvegablakokat, amelyek a természetes fényt színesre és opálusra szűrték.

– Hát, tényleg nem semmi – helyeselt halkán Gus. – De oda nézz! Itt aztán átkozottul szemmel tartják az embert!

Szemével a folyosó mentén sorakozó több tucat szobor felé intett, melyek azt a különös benyomást keltették, hogy lankadatlan figyelmük mindenre kiterjed.

– Csönd legyen, kérem! – reccsent szigorúan a tanár hangja. – Vagy tán vannak önkéntesek, akik már az első napot büntető elzárással akarják befejezni?

Az osztály érezhetően megcsappant lelkesedéssel kapta-fel az emeletre, és lépett be egy világos terembe, melynek falát anatómiai ábrák borították. A sötét fából készült padok kétszemélyesek voltak és viaszillat áradt belőlük.

– Üljenek le! – rendelkezett ellentmondást nem tűrően a tanár.

– Ahová akarunk, tanár úr? – kockáztatta meg az egyik diák.

– Ahová akarnak! Már amennyiben e falak között maradnak, természetesen – felelte gunyorosan a professzor. – A táskájukat egyelőre állítsák a padjuk lába mellé. Hamarosan megmutatom a szekrényeket, ahová bepakolhatnak mindent, amit hasznosnak ítélnék: uzsonnát,

tornafelszerelést, könyveket, amuletteket, kabalákat stb. – tette hozzá csikorgó kis nevetéssel. – A mai délelőttöt együtt töltjük, ismertetem a házirendet, lediktálom az órarendjüket, a tanárok nevét. Én Orthon McGraw vagyok, az önök matematika- és fizikatanára, mellesleg az osztályfőnökük. Már most felhívom a figyelmüket arra, hogy nem kedvelem, ha csip-csup, gyerekes dolgokkal háborgatnak. Már nem hatodikosok, vállalniuk kell a felelősséget önmagukért és cselekedeteikért. Kizárólag komoly és elfogadható okból vagyok hajlandó meghallgatni önöket, megértették? Cserébe a legnagyobb fegyelmet várom el és a lehető legszorgalmasabb munkát. Tudniuk kell, hogy ez az iskola és jómagam nem tűrjük sem a lustaságot, sem a közepes eredményt. Természetesen jogukban áll közepesnek lenni, de csakis akkor, ha ez a legmagasabb szint, amit képesek elérni. A saját csúcsuk. A rekordjuk. A legeslegjobbát várjuk el önöktől, nem kevesebbet. Érthető voltam?

Az osztályon udvarias moraj futott végig. Gus mellett Oksa egészen kicsire húzta össze magát. Egyetlen dolgot remélt: soha ne legyen szüksége arra, hogy McGraw tanár úrhoz kelljen folyamodnia. Ha problémája adódik, bizonyára talál mást is, akihez fordulhat. Pillanatnyilag nem igazán érezte csúcsformában magát. Egyrészt McGraw beszéde miatt, ami érthető módon nyomasztotta. De nem egyszerűen meg volt illetődve. Nem. Ettől az embertől kifejezetten rosszul érezte magát.

– Most, hogy én már bemutatkoztam, önökön a sor – folytatta McGraw olyan jeges hangon, ami a diákokban nem sok kedvet ébresztett a beszélgetésre, inkább hanyatt-homlok menekültek volna. – Röviden mondják el, kik maguk, mely tárgyak az erősségeik, mi a hobbijuk, már ha van ilyen, és mindazt, amiről azt óhajtják, hogy a társaik és jómagam tudjunk róla. De azért nem kell túlzásokba

esni, ne érezzenek késztetést arra, hogy az egész életüket elmeséljék nekünk... Fiatalember, lenne olyan szíves elkezdeni?

Gus feszengve izgett-mozgott a székén, nem volt feldobva attól, hogy ő lett az első „szerencsés kiválasztott”.

– Gustave Bellanger vagyok – kezdte bizonytalanul. – Néhány nappal ezelőtt költöztem Londonba a szüleimmel. Inkább matematikai beállítottságú vagyok. Szeretem a mangákat és a videojátékokat. Hat éve karatézom és gitározom is.

– Matematikai beállítottságú? Ezt örömmel hallom – kommentálta a tanár. – Most ön következik, fiatalember.

Miközben a diákok beszéltek, és ő a sorára várt, Oksa kihasználta, hogy McGraw tanár úr figyelmét lekötik a bemutatkozások, és alaposabban szemügyre vette. Magas, sovány férfi volt, elegáns és komor megjelenésű. Olajjal hátrasimított fekete haja kiemelte finom ráncokkal barázdált arcát és tintafekete szemét. Vékony ajkait összeszorította, ami olyan hatást keltett, mintha egymáshoz lennének forrasztva. Nagyon egyszerű fekete öltönyt viselt, antracitszürke inge állig be volt gombolva, fölötte beszéd közben folyamatosan fel-le mozgott kiugró ádámcsutkája. Oksa tekintetét még egy részlet magára vonta: a jobb középső ujján pompás, csavart ezüstgyűrűt viselt, közepe egy különös, sötétszürke kővel, melynek a visszfényei mintha mozogtak volna. Ez az impozáns gyűrű túl súlyosnak tűnt a tanár sovány, szinte csontvázszerű kezéhez.

– Ön következik, kisasszony, hallgatjuk.

McGraw tanár úr félhangosan ejtette ki ezeket a szavakat, s közben mereven nézett Oksára. Ettől a tekintettől, melyben keménység és kíváncsiság keveredett, Oksa rosszul érezte magát: mintha csak belülről valami egyre jobban dagadó fájdalom feszítené. Mély lélegzetet vett, hogy

ellazuljon, ahogy azt az édesanyjától tanulta, de döbben-
ten érzékelte, hogy a mellkasa szinte megbénul, amint
megpróbálja beszívni a levegőt. Arca egy pillanatra rémült
grimaszba rándult.

– Oksa Pollock vagyok...

Görcsösen igyekezett levegőt venni, beáramoltatni a
levegőt a tüdejébe. Egy vékony sugár oxigénnek sikerült
bejutnia.

– Oksa Pollock vagyok és szeretem a csillagá...

Nincs több levegője! Oksa kétségbeesetten próbált lé-
legezni. Nem, nem szabad, hogy az izgalom ennyire ha-
talmába kerítse! Minden maradék erejét összeszedve még
egyszer megkísérelte beszívni a levegőt, úgy téve, mintha
minden rendben lenne. Hasztalan... Egy légbuborék be-
szorult a mellkasába. Egy olyan óriási buborék, amit kép-
telenség onnan eltávolítani. Oksa pánikba esve lazította
meg a nyakkendőjét.

– Igen, Pollock kisasszony, azt hiszem jól értettük a ne-
vét, hallgatjuk hát... – noszogatta határozottan türelmet-
lenebb hanghordozással a tanár.

Oksának úgy tűnt, mintha vattán át érkezne hozzá a
hangja. Már annyira nem kapott levegőt, hogy fuldoklott,
a szíve megvadult lóként száguldott. Aztán egy elviselhe-
tetlen fájdalmat érzett, mintha valaki teljes erőből gyo-
morszájon vágta volna. Néhány másodpercnyi ellenállás
után a fájdalom és a pánik teljesen úrrá lett a testén és a
lelkén. Rémülten körbepillantott, hátha valaki a segítsé-
gére siet. Mindhiába... A felé forduló osztálytársai nem is
sejtették, milyen kínokat él át. És ha tudták volna is, mit
tehettek volna? Maradék erejével megmarkolta Gus kar-
ját, és ájultan rogyott össze.

Egy rettenetes nap

Egészen kicsi kora óta az volt Oksa szokása, hogy délután, az iskolából hazatérve, benézett a nagyanyjához. A szülei nagyon elfoglaltak voltak a munkájuk miatt, Dragomira pedig tárt karokkal várta. Oksa mindig számíthatott rá. Beszélgettek erről-arról, elmondták egymásnak, hogyan töltötték a napot. Olykor komolyabb dolgokról is szó esett, Oksa gondjairól, bánatairól, örömeiről. De ez a mai este valahogy kivételes volt. Amikor hazaért e rettenetes nap után – amihez foghatót még sosem élt át –, rosszulesett neki, hogy a ház olyan kihalt.

– Anya? Apa? Itthon vagytok? – próbálkozott, de szíve már előre csalódott volt.

Táskáját sóhajtva a lépcső tövébe hajította. Hát persze, nincsenek itthon... Az étteremben vannak, a nyitásra készülődnek.

Pár perc múlva már Dragomiránál volt, abban az oly rendetlen, oly ódivatú, de annyira meleg hangulatú lakrészben... Egész nap ezt a pillanatot várta. Nagyanyja szokásához híven faggatni kezdte:

– Nos? Milyen volt a napod? Tőviről hegyire meséld el, mindent tudni akarok!

Ínycsiklandó uzsonnát készített, unokája kedvenceit válogatva össze: friss epret aprósüteménnyel, saját recept alapján készült zamatos teát. Most, hogy itt volt az ő Babája mellett, Oksa végre elengedhette magát. Beleroskadt a kedvenc foteljébe, a kis kopott rózsaszínbe, amiben annyira szeretett összekucorodni, szemben a falat a padlótól a mennyezetig beborító hatalmas polccal, melyen befőttesüvegek, dobozok, ládikók és könyvek sorakoztak. Dragomira egész napját azzal töltötte, hogy rendet rakjon ezen a polcon.

– Jó volt, Baba, nagyon jó – felelte Oksa színlelt lelkesedéssel.

– Pedig nem vagy valami jó színben, kicsi Dusenykám!² Olyan kimerültnek látszol... Már az első napon így megdolgoltattak benneteket?

Aztán hirtelen témát váltott:

– Éhes vagy?

– Farkaséhes – harapott bele mohón Oksa egy csokoládés sütibe.

– Egyél, és most akár teli szájjal is beszélhetsz, annyira fúrja az oldalamat a kíváncsiság!

– Szóval... A sulis belülről tényleg fantasztikus, eszméletlen egy hely, neked is nagyon tetszene. Az osztályfőnököt McGraw-nak hívják, ő tanítja a matekot és a fizikát. *Iszonyúan* szigorú, nagyon vigyázni kell vele. Ez nem valami nagy öröm...

Feszült csönd következett. Dragomira várakozásteljesen hallgatott.

– És aztán...?

– Hát, ezt leszámítva, nem is álmodhattam volna jobbat: egy osztályba kerültem Gusszel! Képzelheted, milyen boldog vagyok... Amúgy semmi különös nem történt – tette

---

² Dusenyka: orosz becéző megszólítás. Jelentése: „lelkecském”.

hozzá, igyekezve titkolni elégedetlenségét. – Gusszel összeismerkedtünk egy nagyon rokonszenves sráccal. Merlinnek hívják és öt éve él Londonban, irtó okosnak tűnik. A többiek is szimpik, egyetlen lány kivételével, aki egy pitbullra hasonlít. Maximum két darab agysejtje lehet.

Dragomira elgondolkozva hallgatta, szemlátomást nem győzte meg unokája látszólagos könnyedsége.

– Gyere csak! – nyújtotta felé a kezét, és egy impozáns vörös bársonykanapéhoz vezette, amelyről gyorsan lekapkodta a rajta hányódó holmikat.

– Várj egy pillanatot...

A lakás túlsó végébe sietett, ahol egy másik óriási polc terpeszkedett, előtte pedig egy csiszolt fából készült széles munkapult állt, Dragomira ezen hódolt a botanika és a gyógynövények iránti szenvedélyének. Oksa nagyanyja ugyanis csaknem harminc éven át gyógynövény-kereskedőként dolgozott. Baba Pollock az egyik karkötőjéről leakasztott egy apró kulcsot, és kinyitott vele egy opálos üvegű könyvszekrényt. A polcokon nem könyvek sorakoztak, hanem több száz üvegcsé. Dragomira kivett egyet, és visszazárta az ajtót.

– Ez majd jól tesz neked, kislányom. Egy illóolaj, kifejezetten „nehéz napokra” való.

– De Baba, nekem nem volt nehéz napom...

– Csitt... Egy szót se többet...

Oksa nem tiltakozott tovább, odaadóan engedte át halántékát nagyanyja nyugtató masszázsának, tekintetét a csecsebecsékkal, virágállványokkal, kis asztalkákkal, mélyvörös és órany szófákkal telezsúfolt szalon négy sarkában égő illatos rudacskák füstcsigáira függesztve. Miközben a füstcsigák lágyan emelkedtek a stukkókkal díszített mennyezet felé, Oksa fejében kínzó gondolatok kergették egymást. Dragomirának nem volt igaza: az ő napja

nem volt nehéz. Nem. Egész egyszerűen borzalmas volt! És ennek az első napnak az emlékei még mindig gyötörték. Könnyörtelenül újra és újra megrohanták, és visszarepítettek néhány órával korábbra, az osztályterembe...

Amikor magához tért, Oksa a terem padlóján feküdt, a homloka csupa veríték volt, a vér dühösen dobolt a halántékán. Esés közben alighanem beüthette magát a székébe, mert a hasában heves fájdalmat érzett. Több fej hajolt fölé. Gus aggódó arccal guggolt mellette, Merlin pedig homlokát ráncolva azt suttogta: „Ne aggódj, minden rendben lesz...”. Merlin padszomszédja, egy Zelda nevű, kifejező tekintetű, szép lány szintén letérdelt mellé, bár nem tudta, hogyan segíthetne Oksán.

McGraw tanár úr ellenben szimplán bosszúsnak tűnt.

– Ön nagyon érzékeny, Pollock kisasszony, túlságosan érzékeny – jelentette ki hűvösen.

Hogy meghazudtolja a tanárt és annak vigasztalónak éppen nem nevezhető szavait, Oksa összeszedte minden erejét és haragtól, szégyentől, csalódottságtól kavargó szívvel felült.

– Uram, nem kellene kihívni a mentőket? – kérdezte riadtan az egyik diák.

McGraw megvetően végigmérte, majd nyers és csúfondáros hangon azt válaszolta:

– Miért nem rögtön a katasztrófaelhárítást? De talán kérdezzük meg Pollock kisasszonyt! Szükségét érzi, kisasszony, hogy elkísérjük a gyengélkedőbe, vagy úgy érzi, van olyan állapotban, hogy kibírja, ami ebből a *kimerítő délelőttől* még hátravan?

Gus döbbsen emelte fel a fejét, és sötét pillantást vetett a tanárra. McGraw azonban nem vett róla tudomást. Társai támogatásával Oksa nehézkesen visszaült a székére,

és megpróbált megfeledkezni a hasában érzett fájdalomról és a szívében dúló haragról.

– Szándékában áll még esetleg valakinek elájulni? Nos? Nem? Nincs önként jelentkező? – humorizált a tanár.

Legnagyobb meglepetésére egy kéz a magasba lendült.

– Pollock kisasszony?

McGraw, aki szemlátomást nem számított erre a fordulatra, elbizonytalanodott. Hangjában ezúttal nem volt ironia, mintha még meg is remegett volna. Talán lelkifurdalást érzett, hogy ilyen durva volt...

– Szeretném befejezni a mondatomat, uram.

Oksa színtelen hangon, de tisztán érthetően és határozottan ejtette ki ezeket a szavakat. Ekkor borzongatóan jeges légáramlat hatolt be a terembe, és a félig nyitott ablakok tompa csattanással becsukódtak. Mindenki össze-rezzent. Kivéve McGraw tanár urat, aki tekintetét mozdulatlanul Oksára szegezte, de a lány nem hagyta magát összezavarni.

– Oksa Pollock vagyok – folytatta –, nemrég költöztem Londonba. A kedvenc tárgyaim a természettudományok és a matematika. Szeretem a csillagászatot, szeretek görkorsolyázni, és Gushöz hasonlóan én is hat éve karatézom. Ennyi, uram, befejeztem.

Minden diák őt nézte, némelyek elképedve, mások csodálattal. De azt egyikük sem tudhatta, hogy a lelke mélyén milyen ujjongást érez, ami úgy hat rá, mint egy óriási adag vitamin.

– Köszönjük, kisasszony – felelte McGraw szenvtelen arccal. – Most pedig folytassuk. Már így is épp elég időt elvesztegettünk...

Amikor kicsöngettek, Oksa mérhetetlen megkönnyebbülést érzett. Végre kijuthat ebből a teremből! Épp ideje volt

már. Még egy perc, és teli torokból ordítani kezdett volna. Ami nem jellemző rá. Pedig ez az egész tényleg vele történt.

Gus az udvaron talált rá barátnőjére, egy angyalszobor tövében kuporgott. Letérdelt elé. Oksa mély szomorúságát látva, a fiú legszívesebben magához ölelte volna, de nem merte.

– Mi történt? – kérdezte gyengéden. – Azt hittem, szív-rohamot kaptál! Egyszer csak megmerevedtél és elvágódtál... Állatira megijedtem...

– Még életemben nem éreztem magam ilyen poc�ékul. Forgott velem a világ, nem kaptam levegőt...

– De fájt is valamid? Vagy izgultál, hogy az osztály előtt kell beszélned?

Oksa nem felelt. Gus aggódva sandított rá, nem tudta, mivel vigasztalhatná meg. Egy pillanatig törte a fejét, majd annyit mondott:

– Ugyan, ne nyugtalankodj, öreglány! Ne is gondolj rá többet, ami volt, elmúlt!

– Igen, igazad van – bólintott Oksa. – Valószínűleg igazad van...

Oksa az ágyán feküdt a sötétben, szemét a mennyezet foszforeszkáló csillagaira szegezte. Hasztalan próbált elaludni. A fejfájása elmúlt – Dragomira masszírozása megtette a hatását –, és már a hasában is alig érezte a fájdalmat. Gus este felhívta, hogy megkérdezze, hogy van. Újra elmondták egymásnak, mennyire örülnek, hogy ugyanabba az osztályba kerültek. Micsoda megkönnyebbülés!

Ez a telefonhívás jót tett neki, nagyon boldog volt, hogy ilyen barátja van, mint Gus. De mégis: milyen különös egy nap... Remélhetőleg a többi nem ilyen lesz. Már éjfélre járt az idő, és még mindig nem jött álom a szemére. Felkapcsolta

a lámpát az éjjeliszekrényén, felült az ágyán, és gondterhelten nézett körül. Az íróasztala tele volt mindenféle holmikkal, az egyik dobozból rámolta ki őket, de elpakolni még nem volt ideje. Többnyire csecsebecsék és régi játékok, amiket már nem használt, de nem volt szíve megválni tőlük. Ott volt közöttük Poupette is, a vörös hajú baba, ami évekkal ezelőtt a kedvence volt. Olyan távolinak tűnt most a gyermekkor édes időszaka... Felsőhajtott és szomorúan megvonta a vállát. Tekintete egy kis időre megállapodott a babán, majd lehunyta a szemét. Újra eszébe jutottak a nap legkínosabb eseményei. A tanévkezdéstől való félelem. A szorongás, amit érzett, és amitől továbbra sem szabadult meg, ami most is rágta a szívét. Újra kinyitotta a szemét, s azonnal döbbenten ki is meresztette: a baba hosszú haja úgy ágaskodott műanyag fejcskéjén, mintha valami titokzatos erő delejezte volna meg! Oksa pislogott néhányat, hogy meggyőződjön, nem álmodik, és elhűlve látta, hogy a baba a szívdobbanásai ritmusára lüktet. Aztán hirtelen felemelkedett az íróasztalról és a helyiségen át felé lebegett. Oksa a takarót lerúgva felpattant az ágyról. Kezét a baba felé nyújtotta, s csak azt látta, hogy a tenyeréből egy kis tűzgömb válik ki és egyenesen a baba fejének tart.

– Ez meg mi az ördög? – kérdezte riadtan.

Rémülten látta, hogy a baba műhajából lángok csapnak elő sisteregve. Ösztönösen két kézzel Poupette-hez kapott. Ami igen rossz ötlet volt, és tüstént meg is bánta, érezve, hogy a forró műanyag az ujjaiba mar... A fájdalomtól feljajdulva elengedte a babát, és – második rossz ötlet – elkezdte fújni a haját, amitől az csak még jobban lángra lobbant. A tűz egykettőre belekapott a fal faburkolatába, és a szobában riasztó torokkaparó füst kezdett terjengeni. Oksa szíve majd kiugrott a helyéből. Nem látott más megoldást, megragadta a virágvázáat, amit a nagyanyja

aznap reggel hozott be, és a benne lévő vizet a lángokra zúdította. A történetektől elszörnyedve, zihálva rogyott le az ágyra. Rettenetesen rosszul volt, a hasában újult erővel támadt fel a fájdalom. Összegörnyedt, hányinger tört rá, ami aztán heves szédülésbe csapott át. Lehunyta a szemét és átengedte magát valami öntudatlan állapotnak, mely teljesen elfeledtette vele a valóságot.

– Jaj, ne... – húzta a fejére a párnáját Oksa.

Az imént ébredt fel, és az első dolog, amire a pillantása esett, a babája volt. Ő fizette a legnagyobb árat ezért a hajmeresztő éjszakáért. Az egyik szeme elolvadt, szivaccsal kitömött teste felhasadt, vörös fürtjeiből csak összepöndörödött csimbókók maradtak.

– De hát mit tettem? Mit tettem? Felgyújtottam Poupette-et! – sopánkodott kezét tördelve, ahogy tudatosult benne, mi történt.

Most ugyanis, hogy felébredt, egyértelművé vált számára, hogy nem álmodott. Nem a képzelete játszott vele, a fejével sem volt baj: valami tényleg történt, valami teljesen valóságos. A szerencsétlen Poupette megkopasztva, megpörkölődve hevert az íróasztalon, megolvadt műanyag arcán elgömbült a mosoly. Oksa hosszan elnézte kettétört sorsú régi babáját, és szörnyű szégyent érzett. Szégyent. Rémületet. Izgalmat. Ámulatot. Leginkább ámulatot, az igazat megvallva...

Egy nehéz reggel

KOP-KOP-KOP!
– Oksa, velem reggelizel?

Oksa összerezzent: a nagyanyja koppantott hármat az ajtaján. Mivel az étterem néhány nap múlva nyit, a szülei nyilván sokáig dolgoztak tegnap este, és még alszanak.

– Jövök, Baba! Máris jövök!

Azzal a meggyőződéssel, hogy éjjel bizonyára szörnyeteggé változott, a szekrénye ajtaján lévő tükör elé pattant és figyelmesen megnézte magát, tüzetesen szemügyre véve arca minden részletét. A szeme ugyanolyan palaszűrke volt. A pofija ugyanúgy magasan domborodott. Ajkainak íve sem változott. A fogai továbbra is kissé kuszán álltak. A gödröcskék – melyek azonnal megjelentek, mielőtt elmosolyodott vagy duzzogni kezdett – ugyancsak a helyükön voltak. A haja ugyanúgy egyenesre volt levágva. Semmi nem változott, pontosan ugyanúgy nézett ki, mint tegnap. Csak fáradtabb változatban. Pedig hát...

Gyorsan magára kapta a rakott szoknyát és a blúzt. A fürdőszobában alig egy percet időzött, épp csak kétszer végighúzta a haján a fésűt és egy kis hűvös vizet fröcskölt az arcára.

Már a konyha felé tartott, amikor hirtelen eszébe villant valami, és visszafordult. A szobája! Senki nem láthatja meg a megperzselődött lambériát és a szerencsétlenül járt babát, arról szó sem lehet! Idegesen keresgélni kezdte a vastag fekete filctollát, ami valahová leesett, amikor visszakézéből mindent lesöpört az íróasztaláról, hogy megakadályozza a tűz terjedését. Végül a szekrény alatt találta meg. Egy letépett dobozfedélből feliratot gyártott és kiakasztotta a szobája ajtajára.

MUNKATERÜLET
Belépni szigorúan tilos
és életveszélyes!!!

A reggeli alatt Oksa csendes volt. Még mindig a sok hatása alatt állt. Ő, Oksa Pollock, lenne képes ilyen hihetetlen jelenségeket előidézni? Ezt álmában sem gondolta volna... Ez döbbenetes!

– Dusenykám – igazgatta meg unokája nyakkendőjét Dragomira –, nem akarok ünnepontó lenni, de szörnyen nyúzott vagy. Rosszul aludtál? Gondjaid vannak? Csak nem vagy beteg?

– Rém rosszul aludtam, Baba...

– Ne mozdulj, már tudom is, mire van szükséged!

Dragomira felállt és felsietett a harmadik szintre, a lakásába. Néhány perccel később egy kis üveggel tért vissza.

– Ezt vedd be.

– Mi ez? Egy újabb fura készítményed? – kérdezte gyanakvóan Oksa, akit nagyanyja még mindig meg tudott lepni a hóbortjaival.

– Betonika Elixír – felelte Dragomira, s miközben egy parányi szűrővel átszűrte az üveg tartalmát, könnyed hangon dudorászott.

– Kiváló szer arra, hogy eltüntesse ezeket a csúf karikákat a szemed alól – nyújtott végül unokája felé egy színültig telt csészét. – Ha megiszod, estig fantasztikus formában leszel, ezt garantálom!

Ez a kilátás annyira kecsegtetőnek tűnt, hogy Oksa egyszerre felhajtotta az egészszet.

– Brrr... Mi tagadás, sosem ittam még ilyen förtelmes lötytyöt – fintorgott.

– Gyerünk, gyorsan fejezd be a reggelidet, különben el fogsz késni!

– Én sosem kések el, tudod jól, Baba...

Oksa tényleg nem késett el soha, annál az egyszerű oknál fogva, hogy hihetetlen sebességgel tudott futni. Elég volt egy ragadozó elől menekülő gazella, vagy egy mesés képességekkel felruházott mágikus személy helyébe képzelnie magát, hogy a lába ereje és gyorsasága megduplázódjék. Kedvenc szerepe az emberfeletti adottságokkal bíró vad nindzsaharcos volt. Azt képzelte, hogy álmában szenzációs képességekre tett szert: láthatatlanná tudott válni, herkulési ereje, esetleg kivételes látása vagy hallása lett – a skála igen széles volt. E könyvek és filmek inspirálta képességek mögött gyakran hétköznapi események álltak: egy bosszúság, valami áthághatatlanak tűnő akadály, egy vita – bármi okot szolgáltatathatott arra, hogy Oksa azt képzelje magáról, természetfeletti adottságokkal rendelkezik. A világ összes problémájának a megoldásához ez persze nem volt elég, de értékes segítséget jelentett ahhoz, hogy átlendüljön a nehézségeken. És hát egész egyszerűen: álmodozni jó. Ő nem élt olyan virtuális

világokban, melyek veszélyesen messzire sodorhatják a valóságtól azokat, akik belemerülnek. Nem. Oksa egy józan gondolkodású lány volt, aki világosan tudta, hol húzódik a határ valóság és álom között. Csakhogy a dolgok ma reggelre igencsak megváltoztak... Egy álom betört az *igazi életbe*: ujjainak megégett bőre fájdalmasan emlékeztette erre. Oksa jó néhányszor kívánta azt, bárcsak képes lenne olyasmire, amit ma éjjel tett. És ez a kívánság félelmetes valósággá alakult, ami gyomorforgató szédülést és heves szívdobogást váltott ki belőle. Ugyanakkor pillanatnyilag a villámgyors Oksa-nindzsa egy teljesen gyakorlati, ám igen jelentős kihívással nézett szembe: a hangsebességet megközelítő tempóban kellett eljutnia az iskolába, ha életében először nem akart elkésni.

Amikor enyhén kifulladásra megérkezett, a diákok már elindultak befelé az osztályokba. Uff! Sikerült! Oksa megkereste a Marco Polo termet, ahol a mai nap első órája lesz: történelem Cardiodolora kisasszonnyal. Ahogy végigment a kerengő mentén, meglátott néhány harmadikost, akik az övével szemközti terem előtt ácsorogtak. Ahogy melléjük ért, valaki a vállával erősen megtaszította.

– Au! – kiáltott fel akaratlanul.

– Miért nem nézel az orrod elé, tökfej? – ripakodott rá a fiú, aki meglökte.

– De hát te jöttél nekem! – csattant fel Oksa.

– Jobb lenne, ha visszamennél az óvodába, ha nem vagy képes egyenesen menni! Vigyázz magadra, taknyos... – morogta, és még egyszer úgy megtaszította, hogy Oksa egy oszlopnak esett.

A harmadikos ezután röhögcsélve odébbállt a haverjaival. Oksa utánanézett. Nagyon sötét hajú, természetes fiú volt, egy jó fejfel magasabb nála. Meg vagy tizenöt kilóval nehezebb... Hátrafordult és még egy sötét, gyűlölködő

pillantást vetett rá, ami meglepte Oksát. De aztán vállat vont és belépett az osztályterembe.

– Hé, öreglány, kis híján lekésted az óra elejét! – kiáltott fel Gus, amint meglátta a barátnőjét. – A híres-neves Oksa fennállása óta ez lett volna az első alkalom. És én elmondhattam volna magamról: „Ott voltam!”

– Szia, Gus! Hajszálon múlt... – felelte Oksa a vállát dörzsölgetve.

– Mi van veled? Elestél?

– Igen, úgy is mondhatjuk... Belebotlottam egy harmadikosba. Pontosabban nekem jött az a tuskó!

– Remélem, bocsánatot kért.

– Na persze! Esze ágában se volt! Sőt letaknyosozott és kiröhögött, az a kretén...

– Ugyan, felejtsd el, kár foglalkoznod vele! – tanácsolta Gus.

– Igazad van... De attól még baromira fáj!

Bejött a terembe Cardiodolora kisasszony, és elkezdődött az óra. Szelíd, bájos nő volt, apró termetű, karcsú, mint a nádszál, mosolygós arcú. Tekintete egyszerre volt simogató és átható, szelídsége éles ellentétben állt McGraw me-revségével, akinek pusztá emlékéitől is a hideg futkározott a diákok hátán. Oksát a szó szoros értelmében rabul ejtette ez az első történelemóra. Amikor a csengő jelezte, hogy a dupla óra végét ért, nem ő volt az egyetlen, aki csalódottan felkiáltott, mosolyt csalva ezzel a tanárnő arcára.

– Holnap is találkozunk, azt hiszem, tíz és tizenegy óra között, akkor földrajzunk lesz. Addig is szép napot kívánok mindenkinek! – köszönt el derűsen az osztálytól.

A nap Oksa számára valóban kellemesen alakult. A szünetben már kis csoportok kezdtek összeverődni az udvaron. Merlin Poicassé odament Oksához, hogy megkérdezze, mi újság. Gus pedig, amikor észrevette, hogy Zelda Beck

egyedül üldögél egy padon, szólt neki, hogy csatlakozzon ő is a trióhoz, és megkínálta az uzsonnára hozott csokis palacsintájából, amivel amúgy az egész osztály jóllakhatott volna, olyan óriási volt. Zelda rámosolygott és örömmel elfogadta a hívását.

– Kicsit elveszettnek érzem magam, senkit nem ismerek itt. Csak egy hónapja költöztünk Londonba a szüleimmel.

– Gusszel mi ugyanígy vagyunk! – kiáltott fel Oksa. – Neked nem különös érzés, hogy itt vagy Angliában, egy olyan suliban, ahol mindenki franciául beszél? Olyan, mintha még mindig otthon lennénk, nehezen hiszem el, hogy egy másik országban vagyunk! Kivéve, amikor meglátom az emeletes buszokat és a taxikat...

– Igen, nekem is ez a benyomásom – felelte Zelda. – Tudom, hogy nem turistaként vagyok itt, mégsem bírom megállni, hogy ne kiáltsak fel ujjongva, amikor meglátok egy-egy piros buszt, vagy ha szembejön velem egy *bobby*!

– Előbb-utóbb hozzászokunk... – jegyezte meg Gus.

– Úgy bizony! – nyugtatta meg őket Merlin. – És azon a napon, amikor képesek lesztek értékelni a neonrózsaszín *jellyt*, akkor tudni fogjátok, hogy holmi jöttmentből sikerült hamisítatlan angollá válnotok!

Erre mindannyian elnevették magukat: örömmel töltötte el őket ez a kibontakozóban lévő cinkos összhang. Oksa Gusre pillantott, a fiú rámosolygott. A barátság kétségkívül a legeslegjobb vigasz...

T

Varázslatos felfedezés

A nap folyamán Oksa többször is el akarta mesélni Gusnek az éjszaka átélt elképesztő eseményeket. Az ebédszünetben már majdnem félre is hívta, de a zsúfolt és lármás ebédlő korántsem tűnt a legmegfelelőbb helynek egy ilyen bizalmas vallomáshoz. Késő délutánig követték egymást az órák anélkül, hogy a két barátnak egyetlen perce is adódott volna, hogy kettesben maradjon. De tulajdonképpen nem is volt ez akkora baj, Oksa amúgy is ellenőrizni akart még két-három apróságot... Apróságot... Így is lehet mondani...

A szülei ma sem voltak még otthon, amikor hazaért, és ez most is bosszantotta. Ezért aztán az este egy részét Dragomirával töltötte. Baba Pollock örömmel állapította meg, hogy unokája sokkal jobb színben van.

– A reggeli elixíred csodát tett, Baba! El sem hiszed, milyen szuper formában voltam egész nap!

– De elhiszem, Dusenykám, elhiszem...

Oksa égett a vágytól, hogy Dragomirát beavassa a titkába. A nagyanja meg fogja őt érteni. Ő mindig mindent megértett. Bár, meg kell hagyni, hogy ez a mostani eset

csipetnyit speciális... Nem, egyelőre mindenkinek jobb lesz, ha hallgat róla. Egy percre elképzelte, hogy bemutatót tart és borzongva gondolt rá, milyen reakciót váltana ki vele az apjából. Ahogy ismerte, bizonyára felüvöltene. A döbbenettől és a rémülettől. Aztán meg nem engedné, hogy elmenjen otthonról, állandóan féltene. Szóval pokoli lenne... Rövidre fogta az uzsonnát a nagyanyjával, a vacsorát a szüleivel és a telefonbeszélgetést Gusszel, aki kellemes hétvégét akart kívánni neki, és bezárkózott a szobájába. Szerencsére a kiplakátolt tilalmat betartották, a távollétében láthatólag senki nem járt a szobájában. Huh! Nehezen tudott volna magyarázatot adni rá, mi történt.

Hirtelen – régi jó szokásához híven – nindzsapozíciót vett fel: két karját előrenyújtotta, egyik lábát derékszögben behajlította, a másikkal hátralépett, majd összehúzott szemmel lassan oldalra fordította a fejét, mintha ellenséget vagy valami veszélyt kémlelne.

– Jjjahhhááá! – suttogta ádáz arckifejezéssel.

Miután körbenézett, ugyanolyan hirtelen, ahogy az előbb felöltötte a nindzsapózt, visszatért normális testtartásához.

– Semmi jelentenivaló, tiszteletre méltó Oksa san! – mondta saját magának. – Most pedig térjünk át komolyabb dolgokra.

Energiától vibrálva leült az ágya szélére, és szemét me-reven az íróasztali széke háttámláján lévő ruháira szegez-te. Erősen koncentrált, türelmetlenül lesve az eredményt. Néhány másodperccel később a ruhákat valami láthatatlan erő a levegőbe röpítette. Oksa felkiáltott, félig meglepetten, félig diadalmasan. Most az íróasztalát vette célba: a tartójukban gyanútlanul sorakozó ceruzák rakétaként lövelltek a magasba, és jókora szögekként fúródtak a plafonba. Oksa elfojtott egy újabb elképedt kiáltást. Ahogy

figyelmét a leragasztott dobozokra irányította, azok fedele egymás után csapódott fel, és tartalmuk szanaszét repült a szobában. Semmi nem kerülte el Oksa pusztító erejét, az előző napok minden rendrakási erőfeszítése néhány másodperc alatt semmivé foszlott.

– Hallucinálok! – suttogta, miközben pusztá akarataival felborogatott még pár csecsebecsét.

Miután benézett az ágya alá, és végigkutatta az utolsó kicsomagolatlan dobozokat is, végre eszébe jutott, hová tette a kis műanyag rajzfilmfigurákat, melyeken újabb mágikus kísérletet akart elvégezni: hát persze, abban a dobozban vannak, ott fenn a szekrény tetején, ami amúgy is zsúfolásig teli van mindenféle kacattal. Odahúzta az íróasztali székét és felállt rá. Csakhogy hiába pipiskedett és nyújtogatta a karját, még vagy jó tíz centi hiányzott, hogy elérje.

– Az ördögbe is, kezd az agyamra menni ez a doboz! – dünnyögte. – Gyerünk, Oksa, kapd már le!

Hirtelen úgy érezte, mintha megnőtt volna, vagy inkább mintha felemelkedett volna annyira, hogy a keze minden nehézség nélkül elérte a dobozt. De ennek semmi köze nem volt a nindzsák hatalmához, ahogy az izmai erejéhez sem: Oksa a szék fölött lebegett! Toppantott egyet a lábával: csupán ürességet érzett a talpa alatt.

– Mi a csoda ez? – sikkantotta, mielőtt lehuppant volna a földre.

A műanyag figurákkal teli dobozt magával rántotta, a tartalma ráborult.

– Fúúú! Ez már nem semmi! – mondta a fenekét tapogatva.

Elhúlve visszakapaszkodott a székre és megpróbált levenni egy másik dobozt, amit ugyanolyan nehéz volt elérni. Kinyújtotta a karját, és a céltárgyra összpontosított.

Ugyanaz a jelenség ismétlődött meg, mint az imént: mint-ha a lábát alulról felfelé nyomta volna valami!

– Szédületes! – ennyit tudott kinyögni, mielőtt újra lezútyant volna a földre.

Rá sem hederítve arra, hogy minden egyes esésénél alaposan beüti a fenekét, még vagy tízszer megismételte a kísérletet, hogy rájöjjön, mi is történhet. Végül ziláltan és euforikus állapotban leroskadt az ágyára.

– Gondolkodnom kell... át kell gondolnom ezt az egészet... Őrület...

De az idegei annyira fel voltak ajzva, hogy képtelen volt koncentrálni.

– Van egy ötletem!

Azon nyomban fel is pattant és a tükre elé állt.

– Sikerülni fog!

Megkísérelte felidézni, milyen lelkiállapotban is volt, amikor megpróbálta elérni a dobozt. Erőlködött, nyújtózkodott, az izmai megfeszültek, vad vágy munkált benne, hogy kezébe kaparintsa azt az átkozott tárgyat. Nem, nem is. Nem vágy volt. Inkább türelmetlen, elkeseredett akarat. Igen, rettenetesen bosszantotta, hogy nem éri el azt a vacak dobozt, szinte dühbe gurult miatta. Mindenáron meg kellett szereznie, csakis ez foglalkoztatta. Lehunyta a szemét és elképzelte, hogy lebeg, ahogy az előbb lebegett. Néhány másodperccel később érezte, hogy a lába már nem a padlóra támaszkodik. Óvatosan kilesett a szemhéja alól, hogy megnézzze magát a tükörben: ugyanazt az Oksát látta, mint máskor, ugyanúgy állt, mint máskor. Csak éppen egy méterrel a padló felett...